

ОЛИВИЈА БРУК

ИЛУСТРОВАЛА
ПАУЛА ФРАНКО
ПРЕВЕЛА ЈОВАНА АКСЕНТИЈЕВИЋ

 Вулканчић

Посебно хвала Катрини Чарман
За Елу Леонард

Наслов оригинала:

FAIRY FOREST SCHOOL: THE RAINDROP SPELL

First published in Great Britain in 2022 by The Watts Publishing Group

Text copyright © Orchard Books, 2022

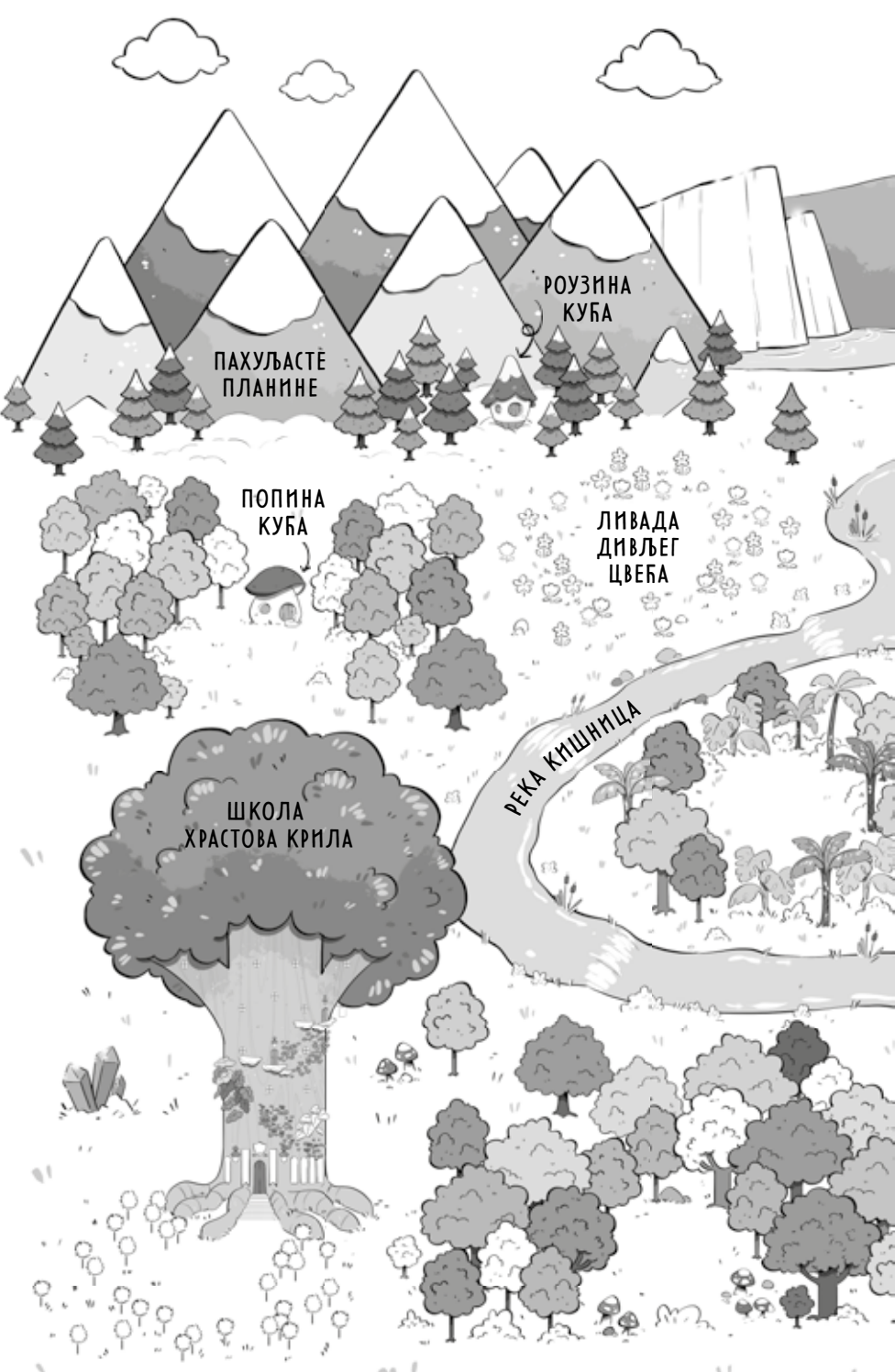
Illustrations copyright © Orchard Books, 2022

Права за српско издање © 2024 Вулкан издаваштво

ISBN 978-86-10-05026-4

Прво поглавље	7
Друго поглавље	21
Треће поглавље	35
Четврто поглавље	47
Пето поглавље	65
Шесто поглавље	85
Седмо поглавље	97
Осмо поглавље	111

ПАХУЉАСТЕ
ПЛАНИНЕ

РОУЗИНА
КУБА

ПОПИНА
КУБА

ЛИВАДА
ДИВЉЕГ
ЦВЕГА

ШКОЛА
ХРАСТОВА
КРИЛА

РЕКА
КИШНИЦА

ШАПУТАВИ ВОДОПАД

ДОЛИНА
ЛЕПТИРА

НИНАДОВА
КУБА

ЛЕЗЕРО
ЛОКВАЊА

ВИДИНА
КУБА

СВЕТЛУЦАВО МОРЕ

Прво поглавље

Попи Маховинић је узбуђено лепршала крилима док је прилазила великом старом храсту. Одувек је сањала о поласку у школу *Храсићова крила* и сада је коначно дошао тај дан!

Свуда око ње стотине устрепталих вила вршљале су улазећи и излазећи из школе.

Попи никада раније није видела толико вила и вилењака на једном месту, нити

толико прелепих крила и одела. Неки су носили шешире од жирова или цвећа. Други су имали мајице или панталоне од разнобојних латица. Било је и оних који су од главе до пете били обучени у перје. Попи је треперела од узбуђења гледајући их.

„Јеси ли знала да *Храсинова* крила имају своје језеро?“, зачула се једна вила у пролазу.

„Чула сам да постоји и соба за посматрање звезда!“, рече друга.

Попи је угледала снежну вилу и уздахнула.

Вила је имала дугу белу косу и кристална крила која су се пресијавала на сунцу. Снежне виле су биле баш ретке. Попи је лепршала горе-доле, осећајући лептириће у стомаку док се, по ко зна који пут, питала каква ће вила она постати. То, наравно, неће знати све док не научи да користи вилинску магију. Поново је погледала огромно дрво и прогутала кнедлу.

Школа *Храсџова крила* је била већа од било ког дрвета које је икада видела. Навикла се да је мала – била је вила уосталом – али се наједном осетила премалом. Како ће успети да се снађе?

Шта ако она заправо не уме са магијом?

А онда ју је мама ухватила за руку.

„Тетка Лили ће ускоро стићи, па ће ти све показати“, рекла је.

„Да ли ме је неко звао?“, зачуо се звонки глас.

Попи би приметила тетку Лили километрима далеко. Имала је дивну пламеноцрвену косу и носила је најлепшу хаљину од латица. Наруквице од жирове љуске звецкале су око њених зглобова, а пуфнасте беле семенке маслачка висиле су јој на ушима. Иза једног уха стајао је слушни апарат, који јој је помагао да боље чује.

Попи је загрлила своју тетку када се појавила. „Здраво, тетка Лили.“

Мирисала је на руже и сунце и Попи је наједном осетила олакшање. Тетка Лили је била цветна вила и наставница у школи *Храсинова крила*. Попи је било драго што је знала бар једну вилу у својој новој школи.

Тетка Лили се озарила, а онда је покушала да се уозбиљи.

„Сети се да ме овде зовеш госпођа Цветковић, Попи“, рекла је покушавајући да звучи убедљиво.

Попи се закикотала. „Извините, тетка... госпођо Цветковић.“

Тетка Лили се осврнула око себе, па прошапутала: „Наравно, претпостављам да можемо да прекршимо правила још једном!“

Поново је привила Попи у велики топли загрљај. „Хајде да те сместимо, може?“

„Видимо се ускоро“, рече Попин тата.

„Дивно ћеш се провести“, додала је мама дрхтавим гласом.

Након што их је чврсто загрлила, Попи је чучнула да се поздрави са својом млађом сестром Дејзи, која јој је узвратила мокрим пољупцем у образ.

Попи је обрисала образ, дубоко уздахнула и кренула за тетком Лили...

јосићом Цвејковић, подсећала је саму себе, ка великом старом храсту.

Унутра је била још већа гужва.

Улетеле су у велики хол пун вилинских наставница и ученика, старих и нових.

Док је летела, тетка Лили је махала и поздрављала виле. Изгледало је као да је сви познају. Неколико вила је знатижељно посматрало Попи, а она им је узвратила поносним осмехом.

Тетка Лили је водила Попи низ ходник.

Попи је завиривала у учионице док су пролазиле крај њих. У једној је видеала вилењака који је махао штапићем док су велике капи воде плесале у ваздуху

око њега. Друга просторија је била пуна полица са малим стакленим теглама испуњеним разнобојним течностима.

Једва чекам да и ја изводим маџију,
помислила је Попи узбуђено.

Наставиле су уз кружно степениште док нису стигле до највиших грана.

„Ово су спаваонице“, објаснила је тетка Лили. Отворила је велика дрвена врата.

Попи није стигла ни да уђе када су ружичаста крила полетела ка њој.

„Бао, цимерко!“, узвикнула је вила.

Коса јој је била везана у црне плетенице, које су се њихале за њом док је летела, а на себи је имала јаркоружичасту хаљину од

латица. Вртела се по соби, а њена крила су зујала у ритму.

Попи је прешла погледом преко собе. Имала је заобљене зидове и два кревета на спрат, са две стране малог кружног прозора. На једном кревету друга вила распакивала је своје ствари из отменог кофера од кестена.

„Здраво! Ја сам Роуз Семенковски“, рекла је летећа вила, једва долазећи до даха. Показала је на другу вилу. „То је Селест Пупољак. Тако сам узбуђена што сам овде, а ти? Све је тако магично, и ОГРОМНО и једва чекам да почну часови.

Која врста виле ти желиш да будеш?“,
брбљала је Роуз без престанка.

Попи се насмејала. Роуз је причала
једнако брзо колико је и летела, и већ јој
се допадала.

„Хоћеш ли се смирити већ једном?“, брецнула се Селест. „Заболеће ме глава од тебе!“

Селест је имала коврџаву плаву косу и сребрна крила. Њене мајица и сукња биле су направљене од љубичастог цвета дан и ноћ, а њене ципелице имале су закривљен врх са ситним звончићима.

„Мишеви су их ручно направили само за мене“, рекла је Селест, видевши да Попи нетремице гледа у њене ципеле.

„Прелепе су“, рече Попи с осмехом. „Ја сам Попи Маховинић.“

Али Селест је наставила да вади ствари из кофера.

„Драго ми је да смо се упознале, Попи“, одговорила је Роуз, слетевши уз туп удар.

Показала је на горњи кревет. „То је мој кревет. Доњи је твој. Гледај сад!“

Дрвено узглавље Попиног кревета је почело да светлуца. Полако су се појавила златна слова, магијом урезујући њено име у дрво.

Попи је озарено пратила прстом слова свога имена. И даље није могла да верује да је коначно овде!

„Није ли то сјајно!“, уздахнула је Роуз.

Попи није могла да се не сложи. Све у овој школи било је тако невероватно.

Неко на вратима се суптилно закашљао.

Попи је скочила. У свом том узбуђењу потпуно је заборавила на тетку Лили, која је и даље била ту!

„Оставићу вас да се дружите и упознате, Попи“, прошапутала је с осмехом. „Добро дошла у вилинску школу.“